

Nevyhovuješ mi? Tak si jdi...

Pokud chceme uvažovat o hříchu proti mravní čistotě či předmanželské zdrženlivosti, je nejprve třeba si něco málo říci o rodině a o jejím smyslu, kterou šesté přikázání¹ má chránit. V Božím plánu, má být rodina fungující společenství navzájem blízkých lidí, které má za úkol vychovávat další generaci lidí. Ale aby mohla tento nelehký úkol splnit, je třeba se vrátit na úplný počátek, kde rodina vzniká. A ten počátek je partnerství. Dnešní mladí lidé si nedělají příliš těžkou hlavu s vybíráním partnera/ky. Pojem láska se u hodně mladých lidí transformoval pouze na lásku tělesnou, která končí sexem a ten se stal jen jakousi náhradou něčeho, co postrádají – pravé lásky, útekem z reality, odreačováním, ukojením tělesných potřeb a nebo jen zábavou. Ale je toto opravdu jeho pravá funkce? Proč by tedy pak bylo tolik lidí nešťastných, sebevražd, drogově závislých, psychicky narušených osobností? Dneska mohu všechno, nemusím si nic odpírat... Bolí mě něco? Vezmu si na to prášek, nechci otěhotnět? Vezmu si prášek. Nemám partnera či partnerku – ani to dneska není problém. A přesto všechno, co lidé dneska mají nejsou skutečně a dlouhodobě šťastní. A proč, když mají teoreticky všechno, co chtějí? Toto tvrzení mohu podložit výroky několika lidí ze svého okolí. Jeden z nich je od méj dobré kamarádky, když se chlubila, kolik vystřídala už partnerů a co všechno s nimi zažila. Pak se podívala na mě se záviděňhodným pohledem a očekávala ode mě reakci, protože věděla, že se snažím žít čistě. A já jsem jí tenkrát odpověděl otázkou: „A jsi šťastná?“ A ona mi zcela zaskočeně odpověděla, že ne. A já jí řekl: „No, vidíš a já jo“. A tím jsem jí úplně uzemnil. Pokud by sex byl stvořen jen jako nástroj rozkoše a odreačování, pak by lidé museli být šťastní. Ale oni nejsou. Tedy asi bude mít jinou funkci.

Zkusme si představit mladé lidi, kteří se právě vzali. Kolik musí řešit problémů: odejít od rodičů a i finančně jsou na tom obvykle hodně špatně. Začínají žít s manželem, u kterého zjišťují jeho chyby. A i když by to byl ten nejlepší člověk na světě, vždycky nějaké ty chyby mít bude, protože to má každý. A najednou se všechny ty krásné ideály mohou hroutit. První chvíle manželství se tak pro někoho mohou stát nejhorší chvílí jejich života. A právě do této chvíle má přijít podle desatera sex. Něco, co ty dva lidi neuvěřitelným způsobem spojuje. Kdy se jeden druhému dává cele. Kdy začínají naplno působit hormony v jejich těle. A pokud si vzpomeneme ještě na chemii či biologii ze školních let, víme, že stačí nepatrné množství hormonů, aby stimulovali naše tělo. A biologové se shodují, že při sexu se toto množství překračuje několiknásobně krát. Ale zde to má své místo. Protože to dvěma lidem pomáhá překonat těžkosti a třeba i vzájemnou oddělenost, kterou si přinášejí ze svých původních rodin. Ale pokud k sexu dojde už před manželstvím, tak ti dva se nemohou zcela poznat, protože místo toho, aby se skutečně poznávali a učili se opravdové lásce, tak toto všechno spadne pouze do chemie, která navodí pocit, že ti dva jsou ten nejlepší pár, že není lepšího na světě a kdybych s daným člověkem nebyl, tak radši zemřu. Ale je to opravdu láska? Převážně se jedná o chemickou reakci našeho těla, která trvá ale jen omezeně dlouho. Po pár letech to postupně začíná ustupovat a začíná se odkrývat skutečné charakteristické dispozice partnera/ky. A najednou už to není ten nejlepší na světě, najednou má chyby a já to nechápu proč, když jsme se poznávali, bylo všechno v růžových barvách a teď to vystřídaly hádky. Pokud lidé žijí v nezávazných vztazích, tak se zas až tolik neděje. Prostě se rozejdou a najdou si jiného/jinou, ale výsledek bývá opět po 2 – 3 letech stejný. A tak střídají partnery/ky podle svého konkrétního rozpoložení. A lidé jsou pak nevyrovnaní, rezignují na opravdovou lásku a nechce se jim ani vstupovat do manželství, protože je to takhle pohodlnější. Nevyhovuješ mi? Tak si jdi. To může být heslem dnešních mladých lidí. Ale co když přijde dítě – a to třeba i chtěné – a nebo se ti dva vezmou a mají svatbu. Pak tato krize způsobí krizi v rodinách a ve vzájemných vztazích. A převážně jen proto, že pospíchali s něčím, co má úplně jinou funkci a přišli tak o krásné vzájemné poznávání, které už tím navždy ztratili a vystřídali to jen za chvíle krátkodobého požitkářství a chemie, které ale nemá dlouhého trvání. Jak pak asi vypadá taková rodina? Rodina, kde se rodičové buď jen pořád hádají a nebo nežijí spolu? Jak se asi cítí děti? Když jednou jsou u tatínka, pak u maminky? U jednoho rodiče platí taková pravidla a u druhého zase jiná? Jak si dítě má vytvořit vlastní morálku, když neví, co je správné? Psychologie nám jasně říká, že děti se morálce učí ze svého okolí. Učí se pomocí trestů a odměn. Tedy to, za co dostanou pochvalu, tak je pro ně dobré, za co vynadání, to je špatné. A jak si to dítě má vytvořit, když pokaždé jsou jiná pravidla? Nemůžeme se pak divit, že z nich nevyrůstají harmonické děti, ale lidské trosky bez morálky, které můžeme vidět kolem sebe. Které neznají, co je láska – ta opravdová láska, kteří neznají, co znamená, že si na ně rodiče udělají čas, kteří žijí ze dne na den a upínají se buď k sexu a nebo k drogám, protože nepoznali opravdové hodnoty života. Nepoznali opravdové

¹ Katechismus katolické církve. Vyd. 2. [dopl. a opr.], v KN. 1. Překlad Josef Koláček. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001, strana 507. ISBN 80-7192-488-1.

láskyplné objetí bez sexuálního zbarvení, nepoznali láskyplné pohlazení, nepoznali prostě pravdou lásku. A pokud něco nepoznám, jak to pak můžu prožívat a dávat dál? V dnešní době je absence opravdové lásky právě proto, že se zaměřuje s láskou tělesnou. Jak říká Písmo: „a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých.“² Dnešní mladí si velice váží, když se jim někdo opravdu upřímně dokáže věnovat, ukázat jim, že je má skutečně rád.

Během mé učitelské praxe jsem byl svědkem několika takovýchto událostí: že stačí mladým lidem dát jen trochu času a nesmírně si toho váží. Mě osobně překvapilo, jak nesmírně si vážili, když jsem se se studenty jako učitel na minutu zastavil na chodbě a promluvil s nimi. V jejich očích se najednou zrodila jiskra štěstí. Zděsil mě pohled, když jsem se díval do katalogových listů, že víceméně polovina rodin z jedné třídy, je neúplná. Rozvedená, nesezdaná či otec a matka bydlí na jiné adrese. Jak mě šokovalo, když holčička v šesté třídě mi řekla, že by si chtěla s rodiči moc povídat, ale oni na ní nemají čas. A takovýchto příběhů je celá řada. A já se ptám.... Je toto výsledkem opravdu správné rodiny? A nebo cítíme, že rodina by měla být něco úplně jiného.

A právě proto je tu šesté přikázání „Nesesmilníš“³, které nás nemá omezovat, ale dávat nám obrovskou svobodu a hlavně nám pomoci vybudovat skutečnou pravdou a láskyplnou rodinu. Božím záměrem je vybudovat rodinu, která bude plnohodnotná. Ne, že děti nebudou znát ani své rodiče. Ne, že rodiče se rozejdou kvůli drobnostem. A konečně taky rodina, která bude mít větší pouto, než jen pouto tělesné lásky. V první řadě je to láska Boží, která v církevně oddaných rodinách působí jako silné pouto mezi manželi. A pak z toho vzejde láska, která trvá až do konce života, láska, která se druhému obětuje i v těžkosti, láska, která se umí dávat i ve stáří, i v době, kdy jeden z partnerů je nemohoucí. Láska, která se má šířit z generace na generaci – od prarodičů k rodičům a dětem. Láska, která pomáhá → rodina, která si navzájem pomáhá. Ne náhodou tu jsou prarodiče, kteří mají rodičům pomáhat jak v materiálních tak nemateriálních záležitostech – ve výchově vnoučat, ale i opačně – vnoučata a rodiče zas pomáhají prarodičům tam, kde oni už nestačí. A tak vzniká láskyplná harmonie. Dítě tak žije a poznává opravdovou lásku a může ji rozdávat dále. Ne to, co vidíme v dnešních rodinách, kdy děti nesnáší své rodiče či prarodiče.

Možná to připadá jako krásný ideál. Ale Bůh není Bohem ideálů, ale skutečnosti. A pokud je i stvořitelem, tak ví, co stvořil a co k němu vede. A proto nám dává pravidla, po kterých máme chodit, abychom prožívali plnohodnotný a šťastný život. Člověku je ale dána svobodná vůle, může volit zcela dobrovolně mezi dobrem a zlem. Jako řidič na křižovatce – jsou zde pravidla, že jet na červenou je zakázáno, pokud ovšem se rozhodne jinak a srazí se a zabije sebe či někoho dalšího, je to jeho svobodná vůle. A musí nést následky svého jednání on, ale i ostatní. A to samé platí v hříchu obecně, ale ve smilstvu ještě mnohem víc. Destrukce způsobená smilstvem je tak veliká, že Katechismus katolické církve ho klasifikuje jako hřích „smrtelný“⁴. A i v Bibli můžeme číst, že „Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrvi je a odhoď pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhoď pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby se celé tvé tělo dostalo do pekla.“⁵ Nejde o to si rvát oči a sekat nohy, ale být v oblasti hříchu rozhodní a neomlouvat si ho.

A tak je na nás, jak se zachováme. Jakou cestu si vybereme, zda budeme dodržovat přikázání nebo ne. Je na nás, zda náš život bude naplněn pokojem či nepokojem... Zda „budete utíkat, i když vás nikdo nebude pronásledovat.“⁶, zda „pohasnou vám oči a budete plni zoufalství“⁷ nebo zda si vybereme duhou variantu, že „Zemí daruji pokoj a nikdo vás nebude děsit, když budete spát. Učiním také přítrž řádění zlé zvěře v zemi a vaší zemí nebude procházet meč. Budete pronásledovat své nepřátele, takže padnou před vámi mečem. Pět z vás jich bude pronásledovat sto a sto z vás jich bude pronásledovat deset tisíc.“⁸ Každý člověk je strůjcem svého štěstí či neštěstí – v životě člověka není osud, ale svobodná vůle se rozhodnout pro dobro či zlo.

2 Matouš 24,12

3 Exodus 20,14

4 (§1857) Katechismus katolické církve. Vyd. 2. [dopl. a opr.], v KN. 1. Překlad Josef Koláček. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001, 793 s. ISBN 80-7192-488-1.

5 Matouš 12, 29 – 30

6 Leviticus 26, 17

7 Leviticus 26, 16

8 Leviticus 26, 6 – 8